

Con Đường Sự Nghiệp

Thu Cúc Hương Hoài Điệp

Phần 3

Đội Khai Thác Gỗ đã hoạt động tốt, thì công việc của tôi càng nhiều, nhưng tôi chưa tìm được người tin cậy giúp tôi điều hành cơ sở. Bây giờ kế hoạch xây dựng căn tin cần tiến hành gấp mà tôi không có vốn

đầu tư. Chú Tám bước vào lên tiếng cắt dòng tư tưởng tôi:

- Cháu đang suy nghĩ gì mà ưu tư vậy?

Chú Tám kéo ghế ngồi, tôi lên tiếng:

- Cháu có điều cần Sư Đoàn giúp đỡ. Theo kế hoạch, tới lúc cháu phải xây dựng căn tin để phục vụ công nhân vì thời gian qua anh em phải ăn uống dã chiến để làm việc, nhưng hiện tại cháu không đủ vốn để đầu tư. Cháu xin Sư Đoàn giúp đỡ cho cháu nợ tiền mua gỗ xây dựng. Cháu sẽ hoàn trả lại sau này.

Chú Tám suy nghĩ trả lời:

- Cháu không cần đầu tư vốn gì cả. Sư Đoàn sẽ xuất gỗ, lính Sư Đoàn xây dựng. Cháu chỉ vào tổ chức, rồi làm thôi! Sau này, cháu không làm nữa thì tài sản này thuộc về Sư Đoàn. Còn tiền công xẻ gỗ thì bàn lại với anh Thuận xem ảnh tính bao nhiêu?

Tôi tiếp lời:

- Anh Thuận hứa xẻ gỗ giúp cháu, anh không tính tiền công.

Chú Tám đứng lên nói:

- Vậy tốt quá rồi! Cháu lên kế hoạch xây dựng đi! Chú cho lệnh anh em thi công. Còn điều gì trình bày nữa không, nếu không Chú đi họp.

Tôi trả lời:

- Dạ xong rồi chú! Cháu cảm ơn chú!

Chú Tám vừa quay đi, tôi thở phào nhẹ nhõm, cảm ơn chú đã giải quyết nan đề dùm tôi.

Tôi lên kế hoạch xây dựng căn tin, bề ngang 10 mét, bề dài 40 mét, trong đó có 3 phòng. Một phòng tôi ở và làm việc, một phòng cho chị em phục vụ căn tin, một nhà kho chứa hàng hóa. Phần còn lại để bàn ghế bán cơm nước, phục vụ anh em công nhân. Căn tin được hoàn tất sau một tuần xây dựng. Nhà được xây trên khu đất rộng giữa hàng cây xanh chung quanh, đối diện với trại cửa, ngang bãi gỗ, để tránh tiếng ồn của máy cưa. Kế bên là trạm gác của SĐ do Đại Úy Phương chỉ huy. Phía sau là dãy nhà ở của công nhân.

Căn tin mái tranh, vách gỗ, tất cả cửa phòng đều bằng gỗ, rất chắc chắn, có khóa cả bên trong lẫn bên ngoài. Khoảng trống giữa căn tin để được 30 bàn vuông, mỗi bàn 4 chỗ ngồi chia làm 2 dãy đối diện nhau, trông rất đẹp và khang trang. Căn tin nhờ điện câu qua từ máy phát điện bên trại cửa nên có đèn sáng, có TV, có nhạc cassette. Ban đêm rất vui, công nhân và bộ đội của các đơn vị Tiểu Đoàn, Trung Đoàn chung quanh xa hàng chục cây số đổ về căn tin và thỉnh thoảng cũng có cải tạo viên lên ra đây chơi. Căn tin thường không đủ chỗ ngồi. Nó là niềm vui duy nhất trên đó.

Mỗi ngày căn tin có số doanh thu khá cao. Ngoài phục vụ hai bữa cơm cho công nhân, quán còn bán thêm thực phẩm tươi như trứng, cà rốt, bắp cải và thực phẩm khô như đường, sữa, muối, tương, chao, bánh, kẹo, v.v... (những thực phẩm này anh em cải tạo thường lên ra mua). Ban đêm, bán thêm chè, cà phê, các loại nước uống, v.v... Nhân sự của căn tin gồm có chị Thúy là bạn tôi và em Mỹ là con gái chị, hai người phụ trách nấu ăn cho công nhân trưa chiều, mỗi người thay phiên nhau. Một tuần hòm ở căn tin 3 ngày, về Thành Phố 4 ngày như tôi. Chị Nương cũng là bạn tôi, phụ trách bán chè và thức uống. Tuyền, cháu tôi làm thủ quỹ. Cháu Tiến, cháu anh Thuận, 12 tuổi bụng cà phê cho khách.

Từ khi có căn tin, tôi không còn đi chung xe với hai chú nữa. Tôi mua được chiếc xe jeep còn mới 90% do anh chị ba Vinh giới thiệu, chủ chiếc xe là con của bạn chị Ba không xài, bán lại tôi giá rẻ. Anh Hai là anh ruột của chị Ba tình nguyện lái xe giúp tôi, đến khi nào tôi tìm được tài xế mới. Hân, cháu trai, gọi tôi bằng cô, theo tôi áp tải hàng hóa và Sương là thư ký riêng của tôi... Tóm lại, mọi hoạt động của Đội Khai Thác Gỗ cũng như căn tin cùng đời sống anh em nhip nhàng trôi theo năm tháng tốt đẹp dưới sự điều hành của tôi.

.....

Một năm trôi qua, tôi ôn lại những điều đã làm, Đội Khai Thác Gỗ đã giúp một phần anh chị em Thành Phố có việc làm, giúp Sư Đoàn có thêm ngân quỹ. Bên cạnh đó, anh chị Ba Vinh cung cấp thực phẩm khô đủ loại cho Sư Đoàn, nên đời sống binh lính cũng được cải thiện phần nào. Người Thượng sống chung quanh đó có quần áo để che thân do tôi đem từ thành phố lên cho. Đổi lại, đôi khi họ cho lại tôi nông phẩm như đậu xanh, lười ươi hoặc rau cải họ trồng. Dù không biết ngôn ngữ trao đổi, nhưng qua cái nhìn, ánh mắt, nụ cười chúng tôi bày tỏ được tình yêu thương.

Bên cạnh đời sống vật chất còn có đời sống tinh thần, anh em binh lính trên đó rất mến các anh em công nhân cùng chị em căn tin. Họ sẵn được con nai, con mễn hoặc có cọng rau, cọng cải đều đem xuống chia cho anh chị em căn tin. Mỗi đêm, họ cùng nhau đốt lửa trại, họp nhau ca hát vui vẻ. Trước khi chưa có Đội Khai Thác Gỗ đời sống lính trên đó rất phẳng lặng, buồn tẻ, cô đơn và họ rất nhớ nhà. Bây giờ, mỗi đêm, họ được xem TV, nghe nhạc, chuyện trò vui vẻ.

Về phía gia đình tôi cũng được ổn định, mỗi tháng anh chị Ba tặng gia đình tôi gạo, nhu yếu phẩm, nên không còn ăn mì mốc hay bo bo nữa. Các chị em dâu tôi cũng được anh chị Ba Vinh nhận vào làm thư ký cho cơ sở của anh chị. Tôi cảm thấy gánh nặng trên tôi nhẹ đi phần nào nhờ niềm vui, hạnh phúc của những người chung quanh.

.....

Anh Hai vừa thắng xe trước căn tin, tôi thấy xe Kha đã đậu ở đó. Tôi nghĩ, không lẽ chú Tám đến đây. Từ ngày có căn tin, hai chú chưa bao giờ đến đây lần nào! Tôi vừa xuống xe, Kha chạy lại mừng rỡ:

- Chị Cúc từ Thành Phố xuống hả?

Tôi vui vẻ trả lời:

- Chị vừa tới! Lâu quá chị mới gặp lại em, có chú Tám xuống không?

Kha trả lời:

- Không chị! Em về Tiểu Đoàn họp, tiện ghé qua thăm chị luôn.

Tôi nói:

- Em đến đây lâu chưa? Em ngồi chờ chị thay đồ, rửa mặt, xong chị ra ngay nha! Quần áo chị đang đầy đất đỏ!

Kha gật đầu:

- Em cũng vừa mới đến! Chị cứ tự nhiên! Em nói chuyện với chị em Căn tin một chút!

Sau khi tắm cho sạch bụi đường, tôi cảm thấy mình khỏe lại sau một chặng đường dài mệt mỏi. Tôi vừa bước ra khỏi phòng, Kha chạy tới kéo ghế hai chị em ngồi. Cháu Tuyền mang nước ra cho chúng tôi và hỏi:

- Một lát cô có dùng cơm không? Cháu chuẩn bị.

Tôi trả lời:

- Cô ăn cơm trên đường đi rồi! Kha dùng cơm chưa?

Kha trả lời:

- Em ăn ở đơn vị rồi chị!

Tôi cười đùa:

- Hôm nay, Tiểu Đoàn có việc gì quan trọng mà phải triệu em về họp vậy!

Kha lo lắng trả lời:

- Nghiêm trọng rồi chị Cúc ơi! Hôm nay, Tiểu Đoàn mở cuộc họp khẩn, phổ biến thơ khiếu nại của vợ lính. Lý do là vì nhiều tháng qua họ không nhận được tiền của chồng họ gửi về Bắc. Sau khi Ban Lãnh Đạo điều tra thì các anh em khai tiêu tiền ăn uống nơi Căn tin của chị nên không còn tiền gửi về cho vợ con. Anh em nói cũng đúng! Trên này đâu có chỗ nào để xài tiền ngoài Căn tin của chị. Lương lính thì không bao nhiêu, mà ngày nào cũng xuống đây thì hết tiền là phải thôi! Tin tức này không phải chỉ có Tiểu Đoàn em mà cả những Tiểu Đoàn chung quanh, thậm chí tới các Trung Đoàn ở xa nơi đây nữa. Họ còn phản ảnh việc anh em cải tạo dựa vào Căn tin của chị mua được nhiều thực phẩm khô và sợ họ có ý định trốn trại. Và họ còn đồn đãi chị được đi tự do khắp nơi trong SĐ từ Tiểu Đoàn này qua Trung Đoàn kia bằng công lệnh, không trạm kiểm soát nào dám hỏi giấy tờ, họ đặt cho chị danh xưng "Người Yêu Sư 3" nên không ai dám đụng đến chị!

Em nghe nói các Trung Đoàn sẽ báo cáo việc này lên Sư Đoàn và xin đóng cửa Căn Tin của chị đó! Em không biết hai chú sẽ xử lý ra sao việc này? Em biết hai chú rất thương mến chị mà cũng nể phục chị nữa. Hai chú thường khen chị đẹp lại quá giỏi. Chị biết anh Trung Tá Bảo đẹp trai không? Có đôi

lần gặp chị ở Sư Đoàn đó! Ảnh là Trung Đoàn Trường, chưa có vợ, ảnh nhờ hai chú làm mai chị cho ảnh đó! Ngoài ảnh ra còn nhiều người khác nữa. Mỗi lần hay tin chị lên, anh nào cũng ra Căn tin để được nhìn và làm quen với chị. Nhưng rất tiếc chị không có ở Căn Tin thường xuyên. Chị không để ý, lòi nói về chị đồn đi khắp nơi rồi đó. Ai cũng mong gặp “Cô Cúc Đẹp Đẹp”.

Tôi cười nói:

- Em nhạo chị đó hả?

Kha cười đùa:

- Em nói thật! Chị vừa đẹp, lại vừa dễ thương. Nếu em mà lớn gần bằng tuổi chị, em cũng theo chị nữa, chớ đừng nói mấy anh kia.

Tôi cười nói:

- Đem cho chị tin không vui, rồi nịnh chị để chuộc lỗi hay sao đây!

Kha cười đứng lên:

- Thôi em về chị Cúc! Đi lâu chú Tám mong!

Tôi tiễn Kha ra cửa:

- Chị cảm ơn em nha Kha!

Kha đi rồi, tôi trở vào Căn tin với lòng đầy bối rối. Mỗi tuần, tôi làm việc trên đây có ba ngày, thời gian dành nhiều cho Đội Khai Thác Gỗ và hội họp với Sư Đoàn nhiều hơn, tôi rất ít khi xuống Căn tin. Tất cả công việc nơi đây, tôi đã phân công và giao trách nhiệm cho anh chị em nơi này làm và ai cũng hoàn thành xuất sắc trách nhiệm của mình. Tôi không ngờ hôm nay lại phát sinh ra nhiều vấn đề phức tạp như thế. Tôi muốn biết thêm tin tức để có phương cách giải quyết. Tôi liền cho họp Căn tin khẩn. Tôi gọi:

- Tuyền ơi! Cháu thông báo tất cả anh chị em Căn tin họp ngay nha! Cô chờ ở đây!

Mười phút sau, tất cả mọi người trong Căn tin đều hiện diện đầy đủ. Tôi lên tiếng:

- Căn tin chúng ta có nhiều biến chuyển không hay, nên tôi mở cuộc họp khẩn này để trao đổi cùng anh chị em một số việc cần thiết. Vậy anh chị em hãy trình bày và trả lời trung thực những câu hỏi của tôi nha! Chị Thúy là người lớn tuổi nhất ở đây, em mời chị trình bày trước những việc xảy ra nơi này mà chị thấy kể cả những gì chị không thấy mà chỉ nghe đồn đoán thôi.

Chị Thúy trình bày:

- Thừa cô, từ ngày Căn tin thành lập đến nay, chị em chúng tôi tương trợ lẫn nhau để hoàn thành tốt công việc cô giao cho. Đời sống ăn uống của anh em cửa và kéo gỗ rất tốt, chưa ai than phiền bữa cơm nào chúng tôi nấu cả! Vấn đề bán hàng cũng vậy, chưa bao giờ mất hàng hay mất tiền. Hàng ngày, anh em bộ đội cũng như cải tạo thường xuyên ra đây uống nước hoặc mua hàng cũng tử tế với chị em chúng tôi. Đó là những việc làm chính của Căn tin.

Ngoài ra tôi nhận thấy, bộ đội ra vào quán tự do hơn anh em cải tạo. Anh em cải tạo đa số lên ra đây mua thức ăn, họ thường tâm sự với tôi, mỗi lần gia đình lên thăm nuôi, phải lợi bộ hàng chục cây số đồi dốc, có khi bị xỉu dọc đường vì quá mệt, có người còn bị dân Ponro cướp của và hãm hiếp nên họ dặn vợ con khỏi mang thực phẩm theo, quán cô Cúc có bán đủ thứ cần thiết. Họ cũng khen cô quá giỏi, dù họ chưa bao giờ gặp cô. Họ nghe đồn “cô Cúc đẹp lại dễ thương”! Họ cũng mong có dịp được gặp cô. Họ thắc mắc, cả Sư Đoàn hơn mười ngàn người toàn là đàn ông trong vùng đất cấm mà làm sao cô rơi vào đây được, họ không hiểu nổi! Nhưng dù sao họ cũng cảm ơn cô, nhờ có cô nơi này mà đời sống họ đỡ đói và đỡ cô đơn hơn.

Cách đây mấy ngày, anh Huy cải tạo dắt vợ ra xin tôi cho vợ ở nhờ Căn tin mình một đêm, vì tối quá, không dám cho vợ về một mình. Lúc đầu, tôi từ chối sợ cô rầy, nhưng thấy chị vợ năn nỉ quá tôi mềm lòng. Chị này tâm sự với tôi, mấy bà vợ cải tạo ghen với cô, họ nói chồng họ bảo họ gởi tiền thôi đừng mang gì theo, vì trên đây có bán đủ thứ hết. Lúc đầu mấy bà không tin, vì trước kia họ đã lên đây rồi, đâu thấy chợ búa, quán xá gì đâu, chỉ toàn là rừng. Rồi họ lại nghe trên đây có “Cô Cúc Đẹp” làm mấy ông cải tạo mê. Chị ấy nói: *“Chúng tôi tức giận mấy ông không nghĩ đến vợ con cực khổ nuôi chồng mà còn đèo bồng với cô Cúc nào đó! Bây giờ gặp chị, tôi mới hiểu sự thật. Cô Cúc quá tốt! Chồng tôi cũng khen hoài, vì thời buổi này, làm gì có người như cô Cúc! Cổ nói gì với Ban Lãnh Đạo Tiểu Đoàn mà họ đối xử với cải tạo tốt và dễ chịu hơn.”*

Sau khi chị Thúy trình bày, cháu Tuyền cầm xấp thư đưa tôi và nói:

- Đây là thư của cô!

Tôi ngạc nhiên lên tiếng:

- Thư gì mà nhiều dữ vậy!

Cháu Tuyền tiếp lời:

- Cháu cũng không biết? Ai gọi cho cô thì cháu nhận. Lúc trước cháu có báo cho cô việc này, cô bảo cháu mở ra xem rồi báo cho cô biết, nhưng cô quá bận nên cháu chưa kịp nói. Trong xấp thư này, có hai bức thư cháu đã xem rồi. Một thư là của ông Bá, Bác Sĩ Quân Y Viện Cộng Hòa, ông tâm sự với cô rằng Tiểu Đoàn chú Trung đang quản lý gồm những thành phần kỹ thuật chứ không phải lính đánh trận. Ông biết ban lãnh đạo Tiểu Đoàn quý mến cô nên xin cô giúp cho họ được đối xử tử tế hơn. Thư thứ hai, của chú Tịnh, thuộc ngành truyền thông báo chí, chưa có gia đình. Chú có gặp cô một lần ở Căn tin, thấy cô đẹp và dễ thương. Chú đã chỉ ngắm cô, không dám đến gần vì lúc đó cô đang nói chuyện với Ban Lãnh Đạo của Tiểu Đoàn chú. Sau đó chú đi ngay, sợ bị nhìn thấy ở Căn tin sẽ bị phạt. Chú có làm bài thơ gởi cô rất hay.

Cháu Hân tiếp lời cháu Tuyên:

- Sao thư của cô nhiều như thư bốn phương! Mỗi lần mấy chú bên Tiểu Đoàn, trung Đoàn gặp cháu vì biết cháu luôn đi theo cô nên hỏi một câu giống nhau “Chùng nào cô Cúc lên” hay “cô Cúc có ở Căn tin không?”. Cháu trả lời “Tôi thường ở bên cạnh cô Cúc thật nhưng không bao giờ tôi biết trước cô Cúc đi về lúc nào!”

Cháu Mỹ tiếp lời Hân:

- Mấy chú vô Căn tin luôn hỏi em những câu giống anh Hân. Thậm chí Đại Úy Phương bên cạnh cũng vậy! Ông không lo canh bãi gỗ mà cứ canh cô Cúc hoài. Còn bộ đội Nhiệm thì cứ theo em Tuyên, còn nhờ Đại Úy Phương làm mai. Đại Úy Phương nói “Tôi ở ngay bên cạnh mà còn chưa có dịp nói chuyện riêng với cô Cúc”.

Tôi lên tiếng:

- Sương ghi nhận tất cả lời báo cáo hôm nay cho cô nha! Cháu Hân lo xuống hàng và sắp xếp lại kho. Tối đến anh Hai ngủ với Hân ở nhà kho mỗi khi lưu lại Căn tin. Cháu Sương ngủ chung phòng với cô. Chị Thúy chuẩn bị cơm cho anh Hai, Hân và Sương ăn thêm, vì xế chiều có thể họ ăn chưa no. Công việc nơi đây, mọi người cứ làm như bình thường.

Anh Hai lên tiếng:

- Mai cô Cúc có chương trình đi đâu không?

Tôi trả lời:

- Anh chuẩn bị xe tốt, mai đưa em lên Công Trường B và C rồi về Sư Đoàn luôn. Hân và Sương ở lại Căn tin làm việc đến khi cô trở về đây.

Họp xong tôi trở về phòng nắm suy nghĩ về những điều vừa được báo cáo. Tôi thở dài và thiếp đi lúc nào không hay. Sáng ra, tôi đi sớm giải quyết công việc, để kịp giờ quay về Sư Đoàn buổi trưa. Tôi xuống Công Trường B để trao giấy tờ thanh toán tiền cưa kéo gỗ cho hai anh Thuận, Hiệp và làm giấy tờ xuất gỗ cho đối tác của Sư Đoàn.

Xe gần tới, tôi thấy hai anh từ xa, đang đón tôi ở bãi gỗ. Công Trường B không có Căn tin vì vợ con hai anh tự phục vụ cho công nhân. Anh Hai đậu xe phía ngoài, tôi đi thẳng vào bãi gỗ. Anh Thuận chạy ra chào tôi nói:

- Sao cô Cúc ra sớm vậy! Tôi tưởng trưa cô mới lên! Cô dùng điểm tâm chưa? Chúng tôi mời cô.

Tôi trả lời:

- Cám ơn hai anh! Tôi làm việc với các anh xong tôi phải đi ngay, vì hôm nay tôi có nhiều việc phải giải quyết. Các hóa đơn nhập hàng và xuất hàng tôi đã làm sẵn, cùng phiếu chi thanh toán tiền công cho hai anh đã làm xong. Hai anh ký nhận, rồi lên Sư Đoàn lãnh tiền nha! Trưa nay, có xe ở Minh Hải lên nhận hàng, anh bảo họ kiểm tra đủ số lượng, ký tên rồi mới cho họ chở đi nha! Công việc của các anh và đời sống công nhân ở đây ổn định không? Có vấn đề gì xảy ra không?

Anh Hiệp trả lời:

- Mọi sự đều tốt hết cô Cúc! Không có trở ngại gì!

Tôi hỏi tiếp:

- Còn Công Trường C, hai anh có người quản lý tốt không?

Anh Thuận đáp:

- Cô Cúc yên Tâm! Khâu của chúng tôi, cô không phải lo đâu! Mọi hoạt động tiến hành rất tốt!

Tôi trả lời:

- Vậy tôi chào hai anh tôi đi!

Anh Thuận tiễn tôi ra xe. Tôi vẫy tay chào anh. Anh Hai thẳng tiến về Công Trường C. Cô Ba, chị ruột của cô Tư thấy tôi liền chạy ra cười nói:

- Lâu quá mới thấy cháu xuống đây!

Tôi ôm vai cô Ba, vừa đi vừa nói:

- Cô dưỡng Tư không giúp cô sao?

Cô Ba tâm sự:

- Cô dưỡng Tư đầu tư ở đây để cho cô và mấy cháu có công ăn việc làm vậy mà! Cô dưỡng dạy học đâu bỏ nghề được cháu! Căn tin của cháu buôn bán được không? Cô nghe họ đồn Căn tin của cháu đông vui hơn Căn tin ở đây. Cô chủ yếu chỉ phục vụ ăn uống cho công nhân thôi, chứ không có buôn bán nhiều như cháu ở dưới. Cô lớn tuổi rồi, đâu có làm như cháu được. Cô nghe nói, bộ đội ở đây cũng lợi xuống Căn tin cháu mỗi ngày. Xa như vậy mà họ cũng chịu khó đi. Cô còn nghe nói, Căn tin của cháu đang gặp rắc rối gì đó! Có không cháu?

Tôi cười trả lời:

- Cô Ba yên tâm! Căn tin của cháu vẫn hoạt động tốt!

Cô Ba hỏi:

- Cháu điếm tâm chưa?

Tôi ôm bụng nói:

- Cháu đang đói đây cô! Cô cho cháu và anh Hai lái xe, mỗi người một tô mì trứng nha! Sáng cháu đi sớm quá nên chưa kịp ăn gì cả.

Trong lúc cô Ba nấu mì, tôi mời anh Hai vào cùng ăn và hỏi:

- Anh đi làm trên này xa quá, chị Hai có phiền lòng không?

Anh Hai vui vẻ trả lời:

- Không đâu cô Cúc! Bà xã tui dễ chịu lắm! Bà biết gia đình mang ơn cô, nên bà còn bảo tôi giúp cô nữa đó! Bà dặn tôi mời cô, hôm nào rảnh cô về nhà tôi ăn bữa cơm, bà muốn gặp cô lắm! Tui nói cô bận khi nào rảnh tôi sẽ mời cô.

Cô Ba mang mì ra cắt lời anh Hai:

- Mời cháu và ông Hai ăn mì.

Anh Hai lên tiếng:

- Cám ơn chị Ba.

Sau khi ăn xong, chúng tôi từ giả cô Ba, đi thẳng về Sư Đoàn. Đúng lúc hai chú vừa dùng xong cơm trưa. Tôi lên tiếng:

- Cháu chào hai chú!

Chú Tám hỏi:

- Cháu dùng cơm trưa chưa?

Tôi trả lời:

- Dạ cháu ăn trưa ở Công Trường C rồi.

Chú Tám hỏi:

- Minh Hải lên nhận gỗ chưa?

Tôi trả lời:

- Hôm nay họ lên nhận chú! Anh Thuận sẽ trực tiếp giao.

Chú Hai lên tiếng:

- Sẵn đây, hai chú báo cho cháu biết, các đơn vị phản ảnh Căn tin của cháu buôn bán cho bộ đội và cải tạo, gây nên bất ổn cho gia đình binh sĩ và việc quản lý cải tạo. Hai chú định thông báo cho cháu không bán hàng cho bộ đội và cải tạo nữa, chỉ phục vụ công nhân ĐKTG thôi!

Tôi tiếp lời:

- Cháu sẽ chấp hành quyết định của hai chú, nhưng xin hai chú ra quyết định xuống các Trung Đoàn và Tiểu Đoàn cấm bộ đội và cải tạo ra Căn tin của cháu mua hàng. Còn ai vào Căn tin là cháu bán vì cháu khó phân biệt được ai là bộ đội, ai là cải tạo, cũng như ai là công nhân, người nào cũng mặc áo xanh giống nhau.

Chú Tám hỏi:

- Cháu còn điều gì trình bày nữa không?

Tôi trả lời:

- Còn vấn đề đồn đoán hai chú nghĩ sao?

Chú Tám trả lời:

- Người ta khen cháu đẹp, cháu giỏi, đó là quyền tự do của họ, không ảnh hưởng gì đến việc cháu làm. Cháu đẹp, cháu giỏi, người ta nói cũng đâu có sai.

Tôi nói tiếp:

- Cháu ngại người ta đồn đoán ảnh hưởng đến uy tín của hai chú.

Chú Hai cười đùa:

- Cháu sợ hai chú “rớt lon” vì cháu hả?

Chú Tám nói thêm:

- Cháu mà làm sai, hai chú “rớt lon” thiệt à!

Tôi chưa trả lời, chú Hai nói sang chuyện khác:

- Cháu biết Bình Long chưa?

Tôi trả lời:

- Dạ chưa! Xa không chú?

Chú Hai nói tiếp:

- Không xa lắm! hai chú lên đó họp. Cháu muốn đi theo cho biết không?

Tôi gật đầu:

- Dạ muốn! Cháu theo hai chú.

Tôi ra ngoài gặp anh Hai nói:

- Em đi Bình Long với hai chú. Anh Hai về Căn tin nha!

Anh Hai hỏi:

- Tôi có trở lại đây đón cô không?

Tôi trả lời:

- Không đâu! Kha sẽ chở em về Căn tin tối nay.

Tôi quay lại, lên xe đi cùng hai chú. Đường đi Bình Long quá xấu, đầy hố hang, xe chạy dần lên sụp xuống, làm tôi muốn ói. Tôi nói:

- Đường sao nhiều ổ gà quá vậy chú?

Chú Hai trả lời:

- Nơi này, trước đây đụng trận dữ dội lắm.

Câu chuyện qua lại, chúng tôi tới nơi, chú Hai nói:

- Cháu và Kha chờ hai chú ở đây! Chú họp xong sẽ ra dẫn cháu đi chợ Bình Long. Cháu muốn mua gì không?

Tôi trả lời:

- Cháu định mua cà phê cho Căn tin, nhưng cháu mệt quá! Cháu không đi chợ đâu chú!

Chú Hai nhìn tôi nói:

- Chú thấy cháu xanh quá! Thôi cháu ở đây để chú mua dùm cho.

Tôi tiếp lời:

- Không cần lắm đâu chú! Để cháu về Thành Phố mua sau, khỏi làm phiền hai chú!

Chú Hai nói:

- Không sao đâu!

Hai chú đi rồi, Kha hỏi:

- Chị mệt hả?

Tôi gật đầu:

- Đường sao dài quá! Chị không chịu nổi!

Kha nói thêm:

- Em chạy chậm và lách ổ gà nhiều lắm đó! Nếu không chị ói trên xe rồi. Em chưa bao giờ thấy Tướng mà đi mua cà phê cho chị. Chị hân hạnh lắm đó! Chị biết không?

Tôi dựa đầu vào thành xe nhắm mắt nói:

- Chị nghỉ một chút nha Kha! Chị mệt lắm đó!

Tôi ngủ thiếp đi lúc nào không hay. Qua một giấc ngủ ngắn đầy mệt mỏi, tiếng mở cửa xe của Kha đánh thức tôi. Hai chú bước vào xe. Chú Tám nhìn tôi lên tiếng:

- Trông cháu mệt mỏi quá! Thôi cháu ngủ tiếp đi!

Tôi mơ màng nghe tiếng xe Kha chạy đi và giấc ngủ tôi cũng theo xe suốt chặng đường trở về Phước Long.

Đến lúc tới Căn tin, tôi mới thật sự tỉnh lại. Kha lên tiếng:

- Em trông chị mệt quá rồi! Chị có đi vững không? Em gọi người Căn tin đỡ chị vào.

Tôi lên tiếng cản Kha lại:

- Chị đi được! Em đừng đánh thức họ!

Kha đỡ tôi xuống xe nói:

- Chị vào nhớ uống thuốc, chị có thể bị trúng gió đó!

Tôi gật đầu:

- Chị cảm ơn em nha Kha!

Tôi lặng lẽ bước vào phòng, uống ngay viên thuốc, rửa mặt, thay đồ. Tôi cảm thấy nhức đầu và sốt, có lẽ Kha nói đúng, tôi bị cảm rồi!

Tôi ở lại Căn tin vài ngày để dưỡng bệnh, nên chưa về Thành Phố. Từ ngày lên rừng, lần này là lần đầu tiên tôi bệnh nhiều và ở lại Căn tin lâu hơn. Có lẽ Quyết định của Sư Đoàn đã ban hành xuống các Trung Đoàn và Tiểu Đoàn rồi. Nên Căn tin không còn nhộn nhịp như xưa. Bộ đội và cải tạo không ra Căn tin thường, chỉ có công nhân Đội Khai Thác Gỗ và đôi khi Ban Lãnh Đạo của các Trung Đoàn và Tiểu Đoàn ghé qua. Hôm nay, tôi có dịp ngồi bên song cửa sổ nhìn ra ngoài, chung quanh núi đồi trùng điệp, chỉ có cây xanh và gió thổi, không gian yên tĩnh và phẳng lặng như ngày nào tôi mới đặt chân lên đây. Một đoàn cải tạo vác cuốc trên vai, đi mệt mỗi ngang qua Căn tin trước mắt tôi. Một anh cải tạo thỉnh thoảng dừng lại nghỉ ngơi, có lẽ vì quá mệt và có anh bộ đội đến nói gì đó! Tôi đoán có lẽ bảo anh cải tạo đứng lên đi tiếp. Nhưng anh vẫn không đứng lên và các anh em cải tạo khác cũng không đi tiếp mà lại ngồi xuống đường.

Tôi vội kêu cháu Tiến:

- Cháu qua bên kia đường xem chuyện gì xảy ra, về báo cho cô biết nha!

Cháu Tiến đi và quay trở lại nói:

- Thưa cô! Chú cải tạo khát nước xối, xin cho vào Căn tin mình uống nước nhưng chú bộ đội không cho. Mấy chú kia cũng khát nữa.

Cháu Tiến vừa nói xong, lòng thương xót của tôi dâng lên. Tôi nói:

- Cháu mang nước qua cho họ uống đi! Cháu nhớ xin phép chú bộ đội.

Cháu Tiến làm theo điều tôi dặn, vài phút sau, mọi người cùng đứng lên đi tiếp. Tôi nghĩ đến "Tình Người", nước mắt tôi tự nhiên rơi xuống. Nghe tiếng gõ cửa, tôi lau nhanh nước mắt hỏi:

- Ai đó!

Cháu Tuyên lên tiếng:

- Thưa cô! Chú Trung ở Tiểu Đoàn muốn gặp cô.

Tôi vừa bước ra, anh Trung đứng lên mừng rỡ:

- Chào chị Cúc! May quá! Được gặp chị.

Tôi tiếp lời:

- Chào anh Trung! Anh tìm tôi có việc gì không anh?

Anh Trung trình bày:

- Trong trại tôi có một binh sĩ đang bệnh nặng cần đi Trạm Xá gấp mà Trạm Xá thì xa nơi đây quá! Nếu không đi bộ sợ không kịp cứu anh ta. Chị có thể cho xe chở giúp anh ta đến Trạm Xá được không?

Tôi trả lời:

- Dạ được anh Trung! Anh cần xe ngay bây giờ không?

Anh Trung gật đầu nói:

- Dạ cần ngay! Tôi cảm ơn chị.

Tôi gọi anh Hai và nói:

- Anh Hai chờ Đại Úy Trung về đơn vị và chờ bệnh nhân đến Trạm Xá, anh chờ khi nào xong mọi việc, anh chở họ về Đơn Vị luôn nha!

Anh Hai vừa chở anh Trung đi, tôi quay về phòng, chợt nhớ đến những chiếc xe Jeep của chế độ cũ bị hỏng đang nằm đầy trong bãi xe phế thải của SU' ĐOÀN. Tại sao họ không sửa chữa, trùng tu lại, phân phối cho các đơn Vị. Tôi đã tham quan nhiều đơn vị trên đây, tôi không thấy họ có chiếc xe nào, toàn là đi bộ, mà trên đây từ nơi này đến nơi kia xa hàng chục cây số đường đồi dốc. Đời sống của lính còn khó khăn quá! Đời sống cải tạo thì sao! Tôi nghĩ đến anh em tôi, mà lòng buồn vùi vùi!

Sau buổi cơm chiều, tôi đứng ngắm cảnh trăng rừng về đêm thật đẹp! Ánh trăng soi sáng, biến vùng trời tối thành màu trắng xám lung linh theo ngọn gió lạnh lạnh. Đây là lần đầu tiên, tôi có thời gian ngắm cảnh nơi này. Tiếng chị Thúy gọi cắt dòng tư tưởng tôi:

- Cô Cúc ơi! Cô chưa khỏe sao đứng ngoài gió?

Tôi cười trở vào bên trong ngồi:

- Trăng hôm nay đẹp quá chị Thúy!

Chị Thúy kéo ghế ngồi bên tôi nói:

- Cô thấy trăng đẹp nơi đây! Nhưng ngoài kia vợ cái tạo có thể đang bị cướp và hãm hiếp!

Tôi giật mình nhìn chị nói:

- Sao lại có chuyện đó?

Chị Thúy kể tiếp:

- Hôm qua có anh cái tạo lén ra gặp tôi, anh nói từ ngày có lệnh cấm không cho họ ra Căn tin mua hàng, mấy bà vợ phải gồng gánh thực phẩm lên thăm nuôi chồng. Các bà bị tụi Ponro cướp và hãm hiếp dọc đường nhiều hơn trước.

Nghe chị Thúy kể, tôi lặng người thốt lên:

- Sao có chuyện tàn nhẫn như vậy?

Chị Thúy kể tiếp:

- Nhiều ông cái tạo không được thăm nuôi, họ lén ra đây xin tôi bán chịu, cho họ nợ, sau này họ được ra trại họ sẽ trả. Tôi thấy tội nghiệp quá! Tôi không đành từ chối! Tôi có cho một số cái tạo nợ mua hàng. Tôi tính sau này họ không trả, tôi sẽ trả hộ. Họ cũng có nhờ cháu Tiến mua dùm thực phẩm, lén đem vào trại dùm họ vì mấy chú bộ đội thường rủ cháu Tiến vào trại chơi.

Tôi tiếp lời:

- Tôi sẽ dặn cháu Tiến không được làm như vậy nữa! Khi chưa có lệnh Ban Lãnh Đạo các Đơn Vị thì không được vào bất cứ Trại nào. Căn tin mình phải chấp hành lệnh của SU' ĐOÀN, không nên vi phạm. Số tiền cái tạo nợ mua hàng, tôi sẽ bảo Sương ghi vào nợ của Căn tin và hủy nợ này, xem như mình giúp đỡ họ. Chị yên tâm! Chị không phải bảo lãnh nợ cho họ.

Tôi vừa dứt lời, xe anh Hai về tới, tôi hỏi:

- Có vấn đề gì nghiêm trọng không, mà anh về trễ vậy anh Hai?

Anh Hai trả lời:

- Trạm Xá xa nơi đây lắm cô! Chú bộ đội bệnh gì không biết, mà người xanh sao gầy ốm vô cùng. Tôi chờ chú tới trạm xá, họ khám rồi nói trạm xá không đủ phương tiện chữa trị, phải chờ chú lên bệnh viện Sư Đoàn nằm. Sau khi làm thủ tục giấy tờ xong, tôi chờ Đại Úy Trung về Tiểu Đoàn tôi mới về đây. Trên đường về, tôi thấy mấy bà thăm nuôi tập trung ở Ngã Ba Đường Mười đông lắm! Đại Úy Trung nói có lệnh cho thăm nuôi vào ngày mai.

Tôi nhìn chị Thúy nói:

- Chị chuẩn bị cơm cho anh Hai nha!

Tôi quay sang anh Hai hỏi:

- Anh nhìn thấy khoảng bao nhiêu bà thăm nuôi?

Anh Hai trả lời:

- Khoảng 12 người cô! Cùng đồ đạc nữa. Hồi nãy, họ thấy xe tôi chạy ngang, họ dơ tay ngoắc dữ lắm!

Tôi trả lời:

- Nếu chờ họ vào đây, anh có thể đi mấy chuyến?

Anh Hai đáp:

- Khoảng ba, bốn chuyến.

Tôi nhìn đồng hồ, nói với anh Hai:

- Anh dùng cơm xong, anh ra đó đón hết các bà ấy vào đây, tôi cho họ ngủ tạm qua đêm, mai họ thăm chồng sớm. Họ có thời gian quay về không quá tối. Nếu để họ nằm màn trời chiếu đất đêm nay, có thể họ bệnh. Vả lại ngày mai bắt đầu lội bộ mấy chục cây số thì cũng đến trưa chiều mới gặp chồng, thăm nuôi không được thời gian bao nhiêu, lại phải quay về trong lúc trời tối. Họ sợ Ponro, nên không dám lội bộ vào lúc này. Anh chờ giúp họ nha!

Anh Hai đứng lên nói:

- Cô yên tâm! Ăn cơm xong, tôi đi liền!

Tôi cầm chìa khóa đưa chị Thúy và nói:

- Em đưa chị giữ chìa khóa này, một lát anh Hai chở các bà thăm nuôi vào đây, chị hướng dẫn họ qua nhà ngủ dành cho công nhân còn một dãy trống, mình cho họ ngủ tạm qua đêm. Nếu ai có đói, chị cho họ ăn nha! Chị rán sắp xếp chu đáo cho họ. Em đi nghỉ, nếu có điều gì chị không giải quyết được thì gọi em!